

glæden: »Glæde uden Spænding, uden Forventninger" i Modsætning til Balglæden, Toiletglæden, den upersonlige Glæde i Modsætning til den personlige, af Andres Behag eller Mishag afhængige Glæde. Hvad Forf. kun ikke endnu har vidst, er at ikke Alle kan nyde Friluftsglæden: for mangt et Sind er Naturen i Stedet for Beroligelse kun en overmódig Haan, Sol-skinnet kun Billedet af en uforskammet Lykke. Men for Saa-danne gives der en anden Hvile, en anden upersonlig Glæde: Arbejdet, den uforfængelige, hengivelsesfulde Tilfredsstillelse ved ud af sit Jeg at forme noget Andet, noget Fast, noget, der bliver staaende. Livets tryggeste Glæde er at frembringe.

— Fortællingen »en Pyrrhusejre« er væsentlig Indignation over de Vanskeligheder, der spærre Kvinden Vejen naar hun vil naa et selvstændigt Maal. Eller rettere, det er ikke selve Vanskelighederne, Forf. beklager sig over; hun lader ikke sine Heltinder kæmpe med Fattigdom, Ensomhed, Undervurdering etc., nej de gifter sig begge to lige strax; Forf. bruger da sin Harme til at skildre deres Mænd. En attenaarig Pige har naturligvis ikke meget Skjøn over Ægteskaber. Skildringen af de to Ægteskabsforhold falder ogsaa barnlig nok ud; især det ene er ganske daarligt og utydeligt gjort. Denne Kvinde der har ægtet Skønaanden, Dilettanten, som fingerer med alt muligt og ikke duer til noget, denne dygtige, klare, bevidste Kvinde, som gennemskuer ham, og som tilsidst endog ser ham blive utro, hun skulde vende tilbage til ham, fordi hun ikke kan faa Lov at boe hos Søsteren, af Naade faa sit Underhold. Gives der da intet saadant, som at en Kvinde kan leve ene og fortjene sit Livsophold? Det andet Ægteskab er imidlertid det, Fortællingen væsentlig handler om. Den unge Pige har giftet sig med den langt ældre Mand, giftet sig med ham, fordi han elskede hende, uagtet hun ikke kender det mindste til hans egentlige Væsen, hans Livsanskuelse, hans Principer. Hun nærer den Illusion, at hun som hans Hustru kan vedblive at være sig selv, arbejde paa sine egne Formaal. Han er af den gamle Skole, han mener, at hans Hustru er til udelukkende for ham, og han forbyder hende først at skrive, saa Fattigbesøg, saa at adoptere et Barn, endelig at tage Søsteren til sig og derved støtte hende i hendes Optræden.

Dette er for det Første overdrevent. En Mand, selv af